

[Flygaard]

Dernæst vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger om landets økonomiske situation.

Når udsigterne går på, at vi får en større arbejdsløshed, når udsigterne går på, at vi kun forbigående får et mindre underskud på de løbende poster på betalingsbalancen og vi får et voksende underskud på statens drifts-, anlægs- og udlånsbudget, illustrerer det netop vores situation. Man kan vel sige det sådan, at alle taler om det, og man kan ikke sige, at der ikke er mange, som vil gøre noget ved det. Men det, man har gjort, og det, man for øjeblikket gør, kan vi måske blive enige om ikke er tilstrækkeligt, og dermed kan man vel også sige, at det er for lidt. Hvis vi ser på det underskud, der er på statens drifts-, anlægs- og udlånsbudget, må vi også konstatere, at der er nogle tungt bevægelige udgifter, som man enten ikke vil eller ikke kan røre ved. Jeg vil gerne her pege på renteudgifterne og på udgifterne i forbindelse med arbejdsløsheden, men også andre poster er svært bevægelige.

På den baggrund vil jeg gerne spørge: hvor ligger de reelle sparemuligheder? Jeg tror, de reelle sparemuligheder ligger inden for et forholdsvis begrænset område, og dermed har man også illustreret, hvor vanskeligt det er. Det er typisk, som det også fremgik af debatten i går, at når man skal til at se på spørgsmålet om folkepension og eventuelt overveje, om de, der har deres på det tørre i økonomisk henseende, i hvert fald i den nuværende situation ikke godt kunne bidrage til en bare beskedne forbedring af landets økonomi, så oplever vi, at de borgerlige partier siger: det kan man ikke karakterisere som besparelser. Når man ikke kan det, ligger der vel også det i det, at så tror man, man har et bare lidt bedre alibi for at sige nej til at medvirke på det pågældende område.

Må jeg i øvrigt gøre den bemærkning, at det beskedne folkepensionsbidrag, der opkræves, ikke ud fra et forsikringsmæssigt princip, men ud fra et almindeligt skatteprincip, kun i mindre omfang bidrager til at dække den store udgift, der er på hele pensionsområdet.

Det er retsforbundets helt ubetingede opfattelse, at der vel skal spares, men at man ikke kan spare sig gennem den nuværende krise. Derfor var det egentlig meget tilfredsstillende, at den socialdemokratiske ordfører,

hr. Camre, pegede på perspektiverne i en ny udgiftspolitik. Jeg er meget enig med ham i de synspunkter, han fremførte, og som jeg forstod således, at for det første måtte man kunne spare på områder, hvor det var socialt ansvarligt. Dernæst kunne man spare på områder, hvor det offentlige ikke fik et rimeligt udbytte af de udgifter, som det afholdt. Endelig må det også være muligt at gennemgå statens udgiftsbudget og se, om der er udgiftsområder, der i det hele har overlevet sig selv.

Nu er finanspolitikken i øvrigt mange ting. Ind under finanspolitikken hører vel også spørgsmålet om en tilbundsående og i hvert fald en begyndende fradragssanering, som der efter vores opfattelse givet er et stort behov for.

Jeg vil også gerne pege på, at problemerne omkring rentefradragsretten ligger og venter på en løsning, og at der er behov for en skattereform.

Jeg vil også i denne forbindelse sige vedrørende, skal vi sige de ting, der kommer til os udefra, at de eksterne forhold, de internationale konjunkturer, er vi ikke i stand til at øve nogen indflydelse på overhovedet. Der er Danmark et lille land i det store spil, og vi må acceptere de påvirkninger, der kommer til os.

Hvad angår de indenlandske faktorer, har vi nok i højere grad muligheder; jeg har allerede peget på nogle af dem.

Jeg vil også her pege på en yderligere problemstilling. Det er spørgsmålet om, i hvilket omfang det finanslovbudget, der her foreligger, er et realistisk budget. Jeg berørte problemet i beskedent omfang, da vi diskuterede ændringsforslag og besparelser, men jeg synes, det fortjener at blive trukket frem i denne forbindelse også.

Det er min helt bestemte opfattelse, at man i hvert fald på to områder, ministeriet for offentlige arbejder og undervisningsministeriet, opererer med nogle udgiftsposter, som jeg efter min bedste overbevisning ikke mener kan holde i det løbende finansår, således at forstå, at når året er gået, tror jeg, at man kommer til at ligge meget nær ved de tal, som kommer til udtryk i finanslovsforslaget, tillagt de forslag om forhøjelser, der blev stillet i fællesskab af socialistisk folkeparti og Danmarks retsforbund. Det vil sige, at vi får dem med på tillægsbevillingsloven.